

שבולת

עלון קיבוץ שדה אליהו

לשבת פרשת תולדות

ד' בכסלו תשפ"ד 17.11.2023

גיליון מספר 882

אלישע בורוש	פרשה פותחת	3	עמוד
עמוס גורן	הנהלה בפעולה	4	עמוד
איתן עופר	שיבולת בשדה	5	עמוד
יובב וינשטיין	רצועת הביטחון	7	עמוד
הדר ביילי	בשדה החינוך	8	עמוד
חן דנינו	התיכון במלחמה	9	עמוד
לילי דרור	פנינים מהארכיון	10	עמוד
חיה צרפתי	דרשת כלת תורה	11	עמוד
ישי גולדשמידט	דרשת חתן בראשית	12	עמוד
יעל לנג	הגיגי מלחמה	14	עמוד
דליה אמיר ומשכית נורדן	בעז"ה ובוואטאספ	15	עמוד
מעיינ גיל	כולנו זקוקים לחסד	16	עמוד
תחיה תמרי	שמח תשמח רעים האהובים	17	עמוד
אביגיל ראש	טוב להודות	18	עמוד
סיגל לב	אשתו של/סבתא של/אמא של	19	עמוד
אביגיל ראש	שאלות לכיתת הכוננות	20	עמוד
רן פלסר	איזה מין סתיו		עמוד
עידן גרטנלוב	פילוסופיה של השפה והמלחמה	21	עמוד
רחלה הגר-הלר	התעסוקון	22	עמוד
מיכאל היימן	הגיגים על שמירה	25	עמוד
	חדש על המדף	28	עמוד

נר זיכרון

<p>צילי דורלכר ז"ל, נפטרה בא' בכסלו תשנ"ו</p> <p>לני צונץ ז"ל, נפטרה בג' בכסלו תשס"ד</p> <p>אפרים נחשוני ז"ל, נפטרה בח' בכסלו תשנ"ז</p> <p>מלכה האס ז"ל, נפטרה ביי"ג בכסלו תשפ"ב</p> <p>יצחק סגל הי"ד, נפל ביי"ז בכסלו תשי"ז</p> <p>מנדל לנג ז"ל, נפטר בכ בכסלו תשס"א</p> <p>רחל רוזנטל ז"ל, נפטרה בכ"ב בכסלו תשס"ח</p> <p>מזל הס ז"ל, נפטרה בכ"ב בכסלו תשפ"ב</p> <p>מאיר (מיור) סתוי ז"ל, נפטר בכ"ח בכסלו תשנ"ג</p> <p>רולה וייל ז"ל, נפטרה בל' בכסלו תשע"ב</p>	<p>אליעזר שמיר ז"ל, נפטר בי' בחשוון תשי"ז</p> <p>ליז זמורה ז"ל, נפטרה בי"א בחשוון תשפ"ג</p> <p>אריה בן יצחק ז"ל, נפטר בי' בחשוון תשס"ה</p> <p>חנה פלק ז"ל, נפטרה ביי"ב בחשוון תשמ"ג</p> <p>יעקב קולר ז"ל, נפטר בי"ח בחשוון תשנ"ב</p> <p>אליעזר גולדמן ז"ל, נפטר בכ"א בחשוון תשס"ג</p> <p>שבתאי רותם ז"ל, נפטר בכ"ה בחשוון תשע"ב</p> <p>רבקה טאובמן-ינאי ז"ל, נפטרה כ"ח בחשוון תשנ"ט</p> <p>חיה קמינסקי ז"ל, נפטרה בכ"ח בחשוון תשס"ז</p> <p>אהר'לה שחק ז"ל, נפטר בכ"ח בחשוון תשפ"א</p>
--	---

צהר העורכת

שלום לכולם

כידוע, אביגיל ראש, במסירות רבה, עורכת את השבולת כבר שמונה חודשים. עקב גיוסו של איתן, נודבתי הפעם למשימה.

הרגשנו כמובן שחייבים להקדיש את עיקר השבולת למלחמה ולמה שקורה לנו ולקהילתנו בשעה זו. רצינו לשמוע מה אתם מרגישים, איך כולם מתפקדים ומה נעשה בימים אלו. ואכן קיבלנו מגוון שירים וכתבות – איזה כיף שאנשים כותבים!

רוב הגברים הצעירים מגויסים, רכב הרבש"צ מסתובב כל היום, שומר עלינו וגם מזכיר לנו שאנו בימים מתוחים. אישית קשה לי מאוד עם המצב הכללי, אך כשאני רואה את ההתגייסות המדהימה החל מהנוער שלנו, דרך חברות וחברי הקיבוץ שמתגייסים לכל משימה, ועד הנתינה האין סופית של כל עם ישראל כולל מחו"ל, אני שואבת מזה הרבה כוחות ומבינה שהעם שלנו הוא באמת משהו מיוחד במינו. בתקווה עמוקה שיבריאו כל הפצועים, שיחזרו כל החטופים, ויחזרו כל חיילינו בשלום הביתה.

קריאה נעימה!

חנה כהן

בשם מערכת שיבולת: אביגיל ראש, תמרה וגשל, הילית בירמן, נחשון יוגב, בתיה אלוש, הילה אונא, איתמר קנטר

פרשת באתחלת תולדות אלישע ברוש

יצחק נולד פעמיים.

לא קל להיות יצחק. אברהם פורץ דרך. יעקב מקים אומה. יצחק - דור ביניים. הוא עסוק בשימור הקיים ובהעברתו לדור הממשיך. יצחק חופר בארות כנגד הבארות שסתמו פלישתים. יצחק אוהב את בנו, את שניהם. אבל אחד מהם ימשיך את דרכו - לא זה שאליו התכוון, שבו השקיע, שאצלו ראה את עתיד המשפחה והעם.

למעשה, את יצחק שלפני העקידה, 37 שנים ראשונות, אנחנו לא ממש מכירים חוץ מאנקדוטה על השפעתו הרעה של אחיו, ישמעאל, וגירושו מהבית עם אמו. אחר כך מגיעה העקידה שבה יצחק דמות פסיבית יחסית, ואנחנו מתחילים להתמקד בו בנישואיו לרבקה, דילוג זריז על עשרים שנות המתנה לילדים, והנה - בפרשת השבוע שלנו, סוף סוף נענית תפילת יצחק ורבקה, והתאומים נולדים.

אני רוצה להציע קריאה קצת מהפכנית, חתרנית, בפסוק הראשון של פרשת השבוע. מציע לקחת עוד מילה אחרי האתנחתא בלב הפסוק, לחבר אותה לפתיח. לקרוא: "אלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם". רוצה לומר, יצחק נולד פעמיים. פעם אחת לאביו ולאמו בעת זקנתם, כמסופר. גדל 37 שנים בבית עשיר מאוד, בן מטופח מאוד, יחיד לאמו ורוב שנים גם לאביו. בן תפנוקים.

פעם שנייה נולד יצחק בעת עקידתו על המזבח, כשהונפה המאכלת והוא ידע שהוא מת. כאן. עכשיו. ברצון הא-ל. ברצון אביו למלא את רצון הא-ל. בהסכמתו. או אז נשמע הקול משמים: "ויאמר אליו אברהם אברהם, ויאמר הנני, ויאמר אל תשלח ידך אל הנער" (בראשית כב, יא-יב).

אחרי קריאת הבלימה של המאכלת המונפת, "אברהם אברהם", יצחק נולד בשנית. הוא עדיין בן 37, אבל אחרי שהונפה עליו המאכלת להרגו. הוא קיבל את חייו. נולד שוב. בוגר יותר. זקן יותר. מורכב יותר. עכשיו מתחילים אתגרי חייו להעמיס - נישואיו בגיל 40, ההורות המורכבת שהחלה בהיותו בן 60, הבנים השונים כל כך, ומאבקי הירושה הרוחנית ביניהם.

אלה תולדות יצחק, בן אברהם אברהם.

הנהלה בפעולה עמוס גורן

אנחנו ביום ה-42 למלחמת 'חרבות ברזל'.

עד לפני כמה שבועות, מנגינה של האשמות והטחות אפיינה את היום-יום שלנו - מציאות שנראית כה רחוקה מאיתנו, מציאות שנוצרה מדורות

שעצם קיומה של מדינת ישראל הייתה נראית בעיניהם כה טריוויאלית ומובנת מאליה.

מקרה מצער, כפי שחווינו, של תחושה עמוקה ואיומה של אובדן ריבונות ואיבוד שליטה לכמה שעות ואף ימים, מחדד לנו עד כמה עצם קיומנו כמדינה, שהינו פלא בפני עצמו, שברירי עד מאוד.

מזכיר פרדוקס מעניין: ברגע שאנחנו חושבים שהמציאות יציבה, ברורה מאליה ושהיא ניתנת להטחות וחבטות - היא מתפרקת. ברגע שאנחנו מבינים שהמציאות מתפרקת ונסדקת ושעצם קיומנו אינו דבר שברור מאליה - היא נשאר יציבה. נראה שהצד השני הימר לא נכון ובנה על סדק שנוצר בחברה הישראלית, על אי מוכנות וחוסר אחדות. אני מודה שמדי פעם אני תוהה ביני לבין עצמי - ואם הסדק בחברה הישראלית היה ממשיך להתרחב? ומה היה מתרחש אם כל זה היה קורה בעוד מספר חודשים או שנים?

אני מרגיש שבתוך כל הקושי הזה, אנחנו חזקים מתמיד ומבינים שיש לנו זה את זה מול עולם הולך ומתקטב, מול עולם שנשען פחות על עובדות ויותר על תחושות שעיקרן מונעות משנאה.

הקיבוצים ספגו מכה קשה, אותם קיבוצים שבשנים האחרונות היו על המוקד ובפה של כמה שרים ששכחו את מהותנו ואת חשיבות ההתיישבות לאורך גבולותיה של המדינה.

בהנהלת קהילה התקבלה החלטה שמתוך מיליון השקלים שיועדו לתרומה, 100 אש"ח האחרונים שנותרו ינותבו לקיבוצים בעוטף - 50 אש"ח דרך הקבה"ד ו-50 אש"ח דרך התק"צ. נאחל שתמיד נזכה להיות בצד הנותן!

עוד החלטה שהתקבלה היא להקדים את תקציב וועדת צדקה של שנת 2024 ושמתוך תקציב של כ-100 אש"ח של הוועדה, שנועד לעמותות וכדומה, יקודמו תרומות שקשורות למצב המלחמתי. כבר תרמנו סכום לעמותת יד שרה של בית שאן לטובת רכישת ציוד שיקומי.

אנחנו נכנסים לחודשיים האחרונים של השנה, חודשיים שבסופם מוצג תקציב הקהילה ותוכניות עבודה לשנה הלוועזית הבאה.

ולבסוף - מאחל לכולנו שנדע ימים שקטים יותר - שקט שאינו מדומה, שקט שנרוויח ביושר ומתוך צדקת דרכנו. נאחל שישבו יקירינו בשלום באשר הם.

עם ישראל חי !

בסימן טוב ובאמן טוב

אלהה ואלאברהם שטראוס-תארי,
להולדת הנכדה שירה, בת ארמל ושלמה שטראוס

אניסיס כהן ואגבריאלה כהן ואישיאלי הנכדים:
רוצי דגן אב"ל צומר. רוצי הוא בנה של אפרת קלוזין
רוני אוסק אב"ל ספיר. רוני הוא בנה של נצה אוסק

שיבולת בשדה איתן עופר

ריח הקרבות עוד באוויר...

עם בארץ אבותיו

נלחם עוד על חייו

(נתן גושן)

כמו כל עם ישראל, כולנו מזועזעים מהמלחמה שנכפתה עלנו לפתע ומתפללים להצלחת חיילינו, לשובם בשלום עם כל החטופים ולהחלמת הפצועים. בינתיים בעורף השקט

בעמק המעיינות, אנו מבינים שתפקידנו להמשיך את הפעילות החקלאית, למרות החוסר באנשי צוות ומנהלים שנקראו מידית למילואים ללא כל הכנה מוקדמת. נקודת אור עבורנו היא שהחקלאות שלנו אינה מבוססת על עובדים זרים, כך שלא חוונו את הסתלקותם הפתאומית, ויותר מכך אנו ערוכים יותר לעבודה עם קבוצות נערים ונערות ממכינות שונות שהתנדבו למלא את החסר. אני חייב לציין לטובה גם את נערינו שהיטו שכם כדי למלא את מקומם של המגויסים, ושל עובדות מ'חקלאות בעמק' שמשפחותיהן גרות באזורים שנפגעו. כמו כן חברים מהקיבוץ שגויסו לכיתת הכוננות ממשיכים לשאת ב"שלח ובמחרשה", ואכן בצורה די מהירה הצלחנו להתארגן עם כוח האדם העומד לרשותנו ולקיים פעילות סדירה בענפים.

גד"ש - בצלאל גבריאלי – המנהל, ונועם טובול – מנהל התפעול, גויסו. נדב נהלוני לקח על עצמו לנהל את הענף, אוריה שחק על העיבודים ושניהם גם פעילים בכיתת הכוננות. עינב צונץ, שאך לא מכבר הצטרפה לענף, לקחה אחריות על פריסת קווי ההשקיה והעבודות השוטפות בשדות. אלעד נורדן הוסיף לתפקידיו הרגילים את התפעול היומיומי של ההשקיה. ילדינו, שלימודיהם הופסקו בבית הספר ובמכינות ובישיבות, השלימו את הצוות החסר. קטיף האספרגוס שנעצר בגלל היעדר ביקוש, התחדש והוא מתבצע על ידי תיכונים וילדי החטיבה. עם חזרת 'רגבים' ללימודים נתחיל להפעילם לפי הצורך וזמינותם. חלקות הגזר האורגני בחמרה מתפתחות יפה. התירס המתוק מאמיר והחלקה הראשונה תיקטף אי"ה השבוע. העיבודים נמשכים במלא המרץ כהכנה לזריעות הסתיו.

רפת - בתחילת המלחמה גויסו ארבעה אנשי צוות: שראל צונץ (מטפל בעגלות), ינון קופלוביץ, מאור וגיוני מ'חקלאות בעמק'. בעקבות כך ירדנו לשתי חליבות. לאחר כשבוע, כשהצטרפו לצוות סטודנטים, תיכונים ווהותיקים (בני, מאיר, עקיבא ואבנר) חזרנו לשלוש חליבות. אנחנו מודים להם ולצוות הקבוע שעומדים בעומס ומצליחים לקיים שגרה בריאה. בימים אלו אנו יוצאים מקדחת שלושת הימים שתקפה את הרפת ואף גרמה לקטילת מספר פרות ועגלות הרות. כעת המחלה מאחורינו, אולם צירוף הדברים ישפיע לרעה על תוצאות הרפת ואף על מספר ההמלטות בחודשים הבאים.

עוד לפני המלחמה עסקנו בתגבור הצוות על ידי עובדים תאילנדים. המהלך נעשה מאחר והתקשינו למלא את כמות החולבים הנדרשת סביב שבתות וחגים. אנחנו המשק האחרון בארץ אשר מפעיל ממשק חליבת שבת כשר למהדרין על ידי יהודים. בכל הרפתות האחרות בארץ חליבות השבת מתבצעות על ידי גויים בלבד. הבעיה התעוררה כאשר מספר הרפתנים והתורנים מהקיבוץ הצטמצם ונאלצנו להעסיק ערבים שישלימו את החולבים החסרים. בשנים האחרונות יותר ויותר קשה למצוא ערבים מתאימים לחליבות. הרתיעה שלנו מתאילנדים היא בעיקר המגורים אצלנו. אנו מעדיפים לראות כפר תאילנדי בתאילנד כלימוד פולקלור ולא בתוך הקיבוץ. עם התגברות הלחץ, מצא שוקי פתרון שהתאילנדים שעובדים ברפת יגורו במגורי התאילנדים בטירת צבי. אנו נספק להם אופניים חשמליים וכל אחד מהם יבצע שתי חליבות בשבת ויקבל יום מנוחה במשך השבוע. בכך נוכל לגוון את צוות החולבים בשבתות שיתבסס על שניים עד שלושה תאילנדים, ערבים לפי הצורך ותורנים משלנו שיבצעו חליבות יותר

מרווחות, ועם אפשרויות נרחבות יותר להחלפה בעת היעדרות. כאן המקום לציין את הערכתנו לתורנים משלנו שמשמרים את הגחלת של עבודה עברית ברפת גם בשבת. מלבד הערכה אנו ניתן צ'ופרים לתורנים ולבנות זוגם. כידוע, בעקבות המלחמה לא ניתן כעת לקבל תאילנדים ואנו בשימת המתנה. בינתיים כל מי שיכול להתנדב, באופן קבוע, ולהצטרף לקבוצה האיכותית של חולבי השבת מוזמן לפנות לשוקי.

לול - עם תחילת המלחמה סיימנו את משלוח המדגר החמישי ליטוב בעמק'. כידוע, כל עובדי הקבלן של 'טוב בעמק' הם בני מיעוטים, אבל לשמחתנו הם ישראלים והביצוע עבד כרגיל. הרבש"ץ דיווח על הפעילות הלילית והשרה את הביטחון על צוות הלול שלנו. בגלל שעבודת המשחטה במפעלים האזוריים מבוססת גם על עובדים פלסטינאים שלא יכלו להגיע, תקופת השיווק הפעם התארכה יותר מהרגיל.

תמרים - גם בתמרים גויסו עובדים: חזי מנהל התפעול, צבי לוי, דניאל, עובדים מ'חקלאות בעמק' ואור שעובד חלקית במטעים. שי מבצע את כל התפקידים: גם מנהל ענף, גם מנהל התפעול וגם לוחם בכיתת הכוונות. סיימנו את הגדיד בעזרת מתנדבים שונים, כאשר תלמידי 'אדמת שמים' הרגישו את החוסר ו"נתנו עבודה" וצוות המטע שלא גויס הפעיל את כלי הגובה. באחד מימי השבוע שי מעדכן: ב"ה הרבה קבוצות של מתנדבים באים לעזור. כיתות י"א-י"ב מעלי; 'רגבים בנימין'; בנות מדרשת הגולן; 'אדמת שמיים'; נוער שדה אליהו; צוות המטע שלא גויס - קרוב ל-100 עובדים - מרגישים את החיבור בין העם לארץ. עם ישראל חי.

זיתים - כמעט וסיימנו את מסיק זיתי **המאכל**, אבל היעדר עובדים פלסטינאים מנע את המסיק האחרון, ושארית קטנה מהיבול הלכה לטמיון. השבוע התחלנו את מסיק **זיתי השמן**. השנה הסירוגיות תהיה בעוכרינו ואנו צופים יבול נמוך. מחירי השמן בעולם מאמירים וגם בארץ מחיר השמן עלה. השנה החלטנו להתקדם למסיק ממוכן יותר. לצורך כך רכשנו מערך נייעור משומש מחקלאי במושב היוגב. עונה זאת עם יבול נמוך, תהיה עבורנו עונת למידה של מסיק עם מנערת בעלת הנעה עצמית (סלף) ועגלת איסוף ייעודית שמתקדמת במקביל למנערת. הרכישה נעשתה כדי ליעל את המסיק לשמן זית בנייעור של העצים הוותיקים. נטיעות חדשות הם בממשק **בוצרת** אשר חובטת בענפים ולא מנערת את הגזע. בנוסף, בשנה הבאה, אנו מעוניינים להפעיל את מערך הנייעור בעצמנו עבור זיתי **מאכל** ולא להזדקק לקבלן שתלוי בעובדים פלסטינאים. ברוח ימים אלו, אהרון מדר התגייס לצוות הפעלת מערך המסיק.

טנא השדה - המחלבה שלנו מוכרת בהצלחה רבה מוצרי גבינות ויוגורט בכלבו בשדה אליהו. כמו כן סיפקנו בחינם מוצרים למפונים שמתארחים בניר דוד.

אי אנרגטי בחירום - קיבלנו פנייה מחברת נופר להשתתף בפילוט ייחודי של משרד האנרגיה שיהפוך את שדה אליהו ל"אי אנרגטי בחירום". הכוונה שבמקרה של הפסקת חשמל, אנו נספק לעצמנו חשמל אשר ייווצר בשעות היום על ידי המערכות הסולאריות שלנו. החשמל ייאגר בחוות האגירה שלנו ויסופק לצרכני הקיבוץ בשעות הנדרשות. בהפסקת חשמל של מעל לארבע שעות, הסוללות יתרוקנו ואז הגנרטורים יכנסו לפעולה. הממשק הזה יאפשר לנו לייצר ולהשתמש ביעילות בחשמל סולארי בעת הפסקת חשמל, מה שכעת לא ניתן. בנוסף תימנע הפעלת הגנרטורים בהפסקות חשמל קצרות, והפעלת הגנרטורים בשעות החמות.

רצועת הביטחון יובב וינשטיין (רבש"צ)

קהילה יקרה. עת מלחמה היא :

הכול דחוס, העשייה לא מפסיקה, סביב השעון: הגנה, שמירה, אבטחה, תרגול, אימון, הצטיידות, התחמשות, תכנון, שמירה על כשירות, גיוס משאבים, איגום משאבים, מוכנות במתח מבצעי - והכול נעשה על מצע ההלם והאובדן הבלתי יאמן. איבדתי 7 עמיתים לעבודה - 7 רבש"צים, שנפלו בגבורה במטרה אחת - להגן על תושבי יישובם. לזה נוספים עוד 2 סגני רבש"צים ו-30 חברי כיתות כוננות שנהרגו בקרבות ה-7.10.

כמי שחי את הביטחון 24 שעות, לא כקלישאה, אלא כתפיסת תפקיד, מה שחטפנו ב-7.10 הוא בלתי נתפס. חשוב לי להגיד מספר דברים/תובנות שהתעצבו אצלי מתחילת הלחימה:

1. מה שהיה - לא שיהיה: בעולם הביטחון, האבטחה והגנת היישוב הרבה רבדים בחיינו הולכים להשתנות באופן יסודי לאחר המלחמה (אופן חשיבה, הקצאת משאבים וכו'...).

2. כמי שחבר בוועד הרבש"צים הארצי (אנחנו 10 רבש"צים) התרענו למשרד הביטחון, התרענו בכנסת, התרענו למשרדי הממשלה - שהקיצוצים שהם עושים במערך הגנת היישובים, איסוף הנשקים, אי הסדרת מעמד הרבש"צים וכיתות הכוננות "יביא לאובדן חיי אדם" (הכל רשום ומתועד). אסור לנו כקהילה לתת לזה יד להמשיך. צריך לרתום את החברים שלנו וקהילות נוספות כי אנחנו חיים במרחב הספר ואנחנו החומה של מדינת ישראל. הפקידים האטומים של משרד הביטחון לא מבינים זאת לצערי.

3. הוכח שבמקום שהייתה כיתת כוננות מאומנת ומתורגלת היא הביאה לפגיעה משמעותית במחבלים ולהרחקתם המלאה מהיישוב. מאז פרוץ המלחמה, לא מרפה ממני השאלה מה היה קורה חס וחלילה אם זה היה אצלנו? האם כיתת הכוננות שלנו, ואני העומד בראשה, היינו עומדים במשימה? התשובה לשאלה זו רק דוחפת אותי ליותר עשייה, להעלאת רף המקצועיות והדרישות שאני דורש מעצמי ומכיתת הכוננות.

זה המקום לספר, שיום לאחר שמחת תורה, עמוס (מנהל קהילה) ואני רצינו לעדכן את הציבור שכיתת הכוננות שלנו עלתה ביחד עם עוד 7 כיתות כוננות לגמר התחרות הארצית של כיתות הכוננות. התחרות הייתה אמורה להיות ב-3.11 בבסיס במרכז הארץ ולבחון את הכיתה במספר פרמטרים: ירי, לחימה ועוד... כבוד!!!

4. נכנסתי לפני כשלוש שנים לתפקיד. מצאתי תפקיד מרתק, מעניין ובעיקר תחושת סיפוק, אחריות ושליחות אדירה. במיוחד בעת הזו, עת מלחמה, התחושות האלו רק מתחדדות לי יותר: כמה זה זכות להיות בתפקיד כזה עם קהילה כזו.

5. הוכח (מה שהיה ברור לי כל כך) שכיתת הכוננות היא המגן הראשון והעיקרי על תושבי היישוב. עלינו להסתמך רק על מה שיש לנו ולא לצפות לעזרה וסיוע בטווח זמן הקרוב - לכן אני, כרבש"צ הקיבוץ, עשיתי ואעשה הכול כדי שנוכל לסמוך רק על עצמנו בעת אירוע. כוחות נוספים שיגיעו זה בגדר מותרות...

לסיום - איבדתי 7 חברים, רבש"צים, וזה לא סתם. אנחנו הרבש"צים מוכנים לעשות הכול!!! (כפשוטו) על מנת לשמור על קהילתינו.

תודה לכם. תודה לכולם. אנחנו חזקים ואנחנו ננצח.

זכרו הערנות שלכם - הביטחון שלנו.

מחיגים 054-5640600

שיהיה לנו שקט, רגוע ורק בשורות טובות.

בשדה החינוך הזר ביילי

משתפת קצת על מה שהיה לנו בתקופה האחרונה, תקופה לא פשוטה עבור עם ישראל. נתחיל עם.. **חופשת סוכות** - מי זוכר? השנה התחיל שינוי של משרד החינוך לפיו יש חופש ב"גשר" שבין יום כיפור לסוכות, מה שאומר שהילדים היו שבועיים בחופש. זה נתן לנו בחינוך החברתי הזדמנות לייצר פעילויות משמעותיות לכל הגילאים.

אז מה היה לנו?

ילדי יסודי:

- הילדים מאוד נהנו להתארח לארוחות בוקר בסוכות שונות בקהילה
- טיולים - ברגל, באופניים, בטרקטור ועגלה
- הכנה ותליית קישוטים לסוכה של חדר האוכל
- תחנות משותפות... ועוד הרבה...

חטיבה:

- טיול יומיים ברמת הגולן סמוך לנטור
- התנדבות עם ילדים עם צרכים מיוחדים
- אריזת שקיות ממתקים לשמחת תורה

תיכון:

- טיול הישרדות - כ-60 ק"מ משדה אליהו עד הכנרת, עם כל הציוד על הגב. היה מאוד מאתגר ומגבש. יישר כוח!
- התנדבות בנווה כנרת לזכרו של נדב מילוא

בני עקיבא:

- מסע סוכות - חניכי ומדריכי בני עקיבא יצאו יחד עם הקומונרית כרמל ארליך למסלול נחל תנינים ברמת הנדיב.
- צוות בונים - צוות נחשון עזר לחברים שביקשו עזרה לבנות את הסוכות שלהם. כל הכבוד!

זה היה חופש משמעותי, מלא בחוויות ועשייה טובה.

ואז... שמחת תורה... אחד הימים הנוראיים בהיסטוריה של עם ישראל... פרוץ המלחמה... בתור מישהי שגדלה בחו"ל, אף פעם לא הבנתי את התרבות הישראלית הזאת של "דאגה לכל העולם ואשתו", לאנשים שבכלל לא מכירים. מה אכפת לך? "קר לתינוקות", "אולי תשימי לה גרביים"... ואז, באותו מוצאי שמחת תורה, סוף סוף הבנתי את זה! באמת באמת אכפת לכל אחד מהשני - התינוקות שלך היא גם התינוקות שלי, כי אנחנו כולנו משפחה אחת גדולה. כמות ההצעות לעזרה שראיתי בקהילה שלנו פשוט הדהימה וריגשה אותי! והנוער שלנו - וואו! פשוט אין לי מילים - לכל דבר שהיו צריכים עזרה, הנוער התנדב: פירוק סוכות, הובלת ציוד, עזרה בחקלאות, הכנת עוגות ועוגיות לחיילים ומשפחות מפונות, בייביסיטר, שטיפת מקלטים, ועוד הרבה... מעבר לכל זה... מהרגע שסגרו את בתי הספר הצלחנו ממש בזכות הנוער (גם החטיבה וגם התיכון) להפעיל את ילדי היסודי בכל הימים ולתת להורים קצת זמן אוויר - זה היה מאוד משמעותי. תודה ענקית לנוער המדהים שלנו, אנחנו מעריכים מאוד וכל כך גאים בכם ☺

ברוך ה' נכנסנו כרגע לשגרת חירום בה רוב בתי הספר היסודי חזרו לימים מלאים של לימודים, ובתי הילדים חזרו לעבוד כרגיל. בעל-יסודי עדיין לא לומדים ימים מלאים עקב חוסר בכוח האדם - והנוער ממשיך לתת יד בכל מקום שצריך עזרה. לחיילינו המגויסים: עמק דנינו, איתן שגיא, חבר דורלכר ואבישי בירמן - אתם חסרים לנו מאוד! מחכים שתחזרו אלינו בשלום בקרוב. בתקווה לימים שקטים יותר, ה' ישמור על חיילינו ויחזירם לביתם בשלום, שנשמע בשורות טובות.

התיכון במלחמה חן דנינו

אחרי שעמק הוקפץ בבוקר שמחת תורה, הגעתי עם הילדים לקיבוץ והתחלנו להתרגל לשגרה החדשה. בתוך כל זה ניסינו להבין את האיזון הנכון בין הבית לעבודה עם הנוער, תוך הבנה שאני רוצה להיות בשני המקומות יחד. מהר מאוד גיליתי שהתיכון רוצה לעשות ולתת, ויותר מזה - גיליתי שהם מובילים, מארגנים ומנהלים את עצמם.

מהיום הראשון, בו פירקו יחד סוכות, דרך שמירה על ילדים של נשות המגויסים, קניות בכלבו או הכנת ארוחת ערב - שאפשרו למשפחות זמן להתרגל למצב החדש ורגעים של מנוחה ונשימה - ועד להקמת פרויקטים ספציפיים כמו חיבור לחווה של צוריאל והכנת ארוחות חמות, עזרה לגד"ש, לרפת לחינוך ולגיל הרך, השתתפות בצוות עזרה שהקימו מירי אלקן ומעיין גיל, הכנת חלות ועוגות לתושבי הדרום וחלוקת שי לחברי הקיבוץ. בכל אלה הנוער ארגן והנהיג את עצמו בשקט ועם כוחות אדירים של עשייה.

אני גאה בהם ומתפעלת מהיכולת שלהם לקום בבוקר ולתכנן לעצמם שגרה שמונעת מנתינה, גאה ביכולת שלהם ליהנות מתחושת המשמעות ולהתמלא מעזרה לאחר.

אני מודה לכם, תיכון יקר, בשם כל הקהילה ובשם המשפחות המגויסות. גיליתם את הכוחות האמיתיים שלכם החוצה.

תודה לשחר מירום על הובלת החיבור בין התיכון לענפי הקיבוץ.

תודה להלל אונא ולתמר צ'רטור על הובלת הפרויקט של הכנת החלות לתושבי הדרום.

תודה לסול ביילי ולעמית מירום על האחריות על הכנת העוגות לתושבי הדרום.

תודה לעילי שי על האחריות על המועדון.

תודה לבת ציון אדר על הובלת פרויקט העזרה ההדדית של מעיין ומירי מטעם התיכון.

תודה למכורה אלוש על הובלת פרויקט הכנת הארוחות לחווה של צוריאל, ותודה למתן רותם על

הניהול של הפרויקט יחד איתה.

תודה לכל התיכונים שיעבדו בגיל הרך ובחינוך, עזרתם כל כך והייתם כוח משמעותי בזמנים

המאתגרים האלה: אורי, סול, לאה, רפאל ק., נתנאל, הודיה, שירה, טולי, עמית, שמרי, אורלב, הראל, יונינה.

ותודה גדולה לכל מי שאמר בכל פעם מחדש כן, והגיע בשמחה.

פגישות מהארכיון | לילי דרור

והפעם חזרנו אחורה לימי מלחמה והחלטנו להביא כתובים רלוונטיים להיום מכמה מלחמות, בתקווה שבע"ה ובלי הבטחות, זאת תהיה המלחמה האחרונה!

יומן המלחמה של הגן 28.5.1967 (שבולים 9)

- אבא שלי נסע לצבא... הלילה באו לקחת אותנו, אבל לא שמעתי
- גם אבא שלי נסע לצבא!... אבא שלי תותחן
- אבא שלי בשדות ליד תל אתום... הוא גם חייל...

6.6.1967 בבוקר

- כשעושים "בוס" החיילים לוקחים את האוירונים ומגרשים את הערבים מאחורי ההרים...
- לכבוד ה' תקעו בשופר שמעתי ברדיו שמה היה בכותל המערבי
- המירגים שלנו יורים מרחוק פצצות על הערבים וזה עושה חורים בגגות שלהם
- כשכל החיילים יבואו הביתה נעשה חגיגה גדולה

על קצה המזלג שמחת תורה תשל"ד 18.10.1973 (שבולת ממל"ח)

- "החבריה" (זאב מ., סמי, נקש, זמורה, בנישטי, סילברמן, קאין ועוד...) חזרו מאובקים ממטווח, כולם פגעו "בול" במטרה (כלומר, קודם פגעו ואח"כ סימנו את המטרה) אגב הם יצאו עם 2 כובעי פלדה, וחזרו עם 6...
- קל היה לתאר את מצבו של נפתלי קאין לאחר שבמשך שתיים ניסה להכניס את ברוך לעבודה במחסנים וכעבור שעה באו וגייסו את ברוך למילואים.
- חברי גרעין צורים היו מזו-ע-ז-ע-ים לגמרי בשומעם כי חברי המשק ישנים "מעורב" במקלטים.
- אסתר ספראי מרכזת את ענף הרפת, לעומת זאת חיים גולדשמיט מנהל את המחסנים, יישר כוח!

חמ"ל אורה מורפורגו ורבקה אבנון

כיתת כוננות : רחים פלק , אפרים נחשוני

השירה בתנ"ך

דרשת כלת תורה – חוה צרפתי

אשירה כשירת משה ומרים –

פיוט שנאמר בקהילות מרוקו בשביעי של פסח ובשבת פרשת בשלח לפני שירת הים :
אשירה כשירת משה, שיר לא ינשה, אז ישיר משה את דברי השירה.
אשירה כשירת מרים, על שפת הים, ותען מרים את דברי השירה.
אשירה כשירת יהושע בהר הגלבוע, אז ישיר יהושע את דברי השירה.
אשירה כשירת דבורה בהר תבורה, ותשר דבורה את דברי השירה.
אשירה כשירת חנה עם בעלה אלקנה, ותתפלל חנה את דברי השירה.
אשירה כשירת דוד, מזמורים יצמיד, וידבר דוד את דברי השירה.
אשירה כשירת שלמה בעטרה שעטרה לו אמו, שיר השירים אשר לשלמה.
אשירה כשירת ישראל בביאת הגואל, אז ישיר ישראל את דברי השירה.
(לא ידוע שם המחבר).

בתנ"ך יש שירות רבות. כמעט כל השירות נכתבות לאחר מפלה נסית של שונאי ישראל.

בשירות יש עימוד מיוחד שבולט מאוד גם בדפדוף מהיר.

השירה - מצב טבעי של הבריאה בהתגלותה, שמתחברת לאדם בפנימיות שלו.

השירה היא אחת, ומופיעה בצורות שונות ובמצבים שונים. לכן אומרים "שירת חיינו", גם אם חלק מהם קשה.

שיר - מלשון שורה. כל שיר בנוי בהמשכיות, ברצף.

בכל שיר יש עליות וירידות - כמו בחיינו - והשינויים והתמורות מרכיבים יחד מבנה רצוף של הדרך.

שירת הים ושירת דבורה הן השירות היחידות בתנ"ך אשר נכתבות בעימוד של אריח על גבי לבנה. פסוקי השירה נכתבים כמו חומה בשני טורים עם רווח גדול ביניהם.

נאמר בתורה: "ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל, שימה בפייהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל" (דברים לא, יט). שירה זו היא שירת האזינו ונקראת בנעימת שיר. ולמה התורה נקראת שירה? כי לאנשים קל יותר לשמוע שירה ערבה. כל אדם לפי הבנתו יתענג וייהנה משירה שהיא נגישה ונעימה. לכן התורה מכונה שירה, כי תכלית מצוות כתיבת התורה היא "ולמדה את בני ישראל, שימה בפייהם". משה דואג שבני ישראל יקלטו את דברי התורה הזאת, וכאשר היא נמסרת במתיקות כפרשה של שירה, כך ירגישו הלומדים שדברי ה' נחמדים מזהב ומתוקים מדבש.

שירת הים מציינת את השלמת השלב הראשון בתהליך הגאולה כפי שהובטח לאברהם בברית בין הבתרים. לאחר קבלת התורה - לו התנהל הכול כשורה - היה אמור דור המדבר לכבוש את הארץ בשנה אחת ואז הייתה מתנהלת שירה אידיאלית, שירת כיבוש הארץ המובטחת בהנהגת משה רבנו. אך כידוע, דור המדבר חטא וכן דור הבנים, ערב הכניסה לארץ ישראל. לכן שירה שאמורה היתה להיות אידיאלית מוחלפת בשירה יותר אמיתית ועכשווית - שירת האזינו שמבטאת את התחזית העגומה של ה' לגבי עתידם הקשה של בני ישראל בארץ. שירת האזינו מהווה תזכורת מתמדת לכך שבבוא היום, אם רק נחזור בתשובה, נזכה לשיר שירה חדשה, שירת ניצחון והודיה לה', כדוגמת שירת דוד.

כל פרשת האזינו היא שירה מיוחדת על ההיסטוריה שלנו, על הגלות והגאולה. משה קורא בשירה זו לשמים ולארץ ומעיד בפני בני ישראל על הנצחיות של עם ישראל, כשם שהשמים והארץ נצחיים וקיימים מיום בריאת העולם.

שירת הים היא שירה ארוכה עם פסוקים מורכבים וכתובה במבנה מסודר, אריח על גבי לבנה. העיקר בשירת הים הוא התוכן, המילים. לא מוזכר שהיו כלי נגינה וריקודים. אבל מרים ששירתה מופיעה מיד לאחר שירת הים מוציאה כלי נגינה ורוקדת. הפסוק שהיא שרה לקוח מתחילת השירה של משה, והיא מפיחה בו רוח חיים על ידי ריקודים ומחולות.

נבחרתי להיות כלת תורה בשנה זו ומכיוון שנושא השירה קרוב ללבי, בחרתי לדבר על שירה בתורה. תודה ליוזמים ושבת שלום.

מתי מתחיל היום?

דרשת חתן בראשית – ישי גולדשמידט

"ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד" -

היום לכולנו ברור שהיום בלוח העברי מתחיל בערב ונגמר בערב שלמחרת.

האם אכן הדבר כל כך ברור ?

אם קוראים את פשוטו של הפסוק דלעיל הרי שהיום מתחיל בבוקר, מכיוון שהיום השני התחיל כשהגיע הבוקר של הלילה הראשון...

הרשב"ם, רבי שמואל בן מאיר, נכדו של רש"י (חי במאה ה-12), שנהג בדרך כלל להיצמד לפשוטם של פסוקים כותב בפירושו לספר בראשית: "ויהי ערב ויהי בוקר, לעולם אור תחילה ואח"כ חושך. אין כתיב כאן ויהי יום אלא ויהי ערב שהעריב היום ראשון ושיקע האור ויהיה בוקר, בוקרו של לילה, שעלה עמוד השחר הרי הושלם יום אחד מששת הימים שאמר הקב"ה בעשרת הדברות (בהקשר לצווי השבת) ואח"כ התחיל יום שני, ויאמר אלוקים יהי רקיע ולא בא הכתוב לומר שהערב והבוקר יום אחד הם כי לא הוצרכו לפרש אלא היאך היו ששה ימים שהבקיר יום ונגמר לילה הרי נאמר יום אחד והתחיל יום שני".

ובהמשך "ויאמר אלוקים יהי רקיע" לאחר שנגמר יום ראשון לבוקרו.

פרופסור משה דוד קאסוטו, שחי 800 שנה מאוחר יותר, כותב בפירושו לפסוק הנדון "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד": "לאחר שעברה מידת יום בא שוב זמן שימוש של החושך (ויהי ערב) ולאחר שעברה מידת לילה שוב חזר זמן שימוש השני של האור (ויהי אור) ובזה נסתיימה היממה הראשונה (יום אחד) שהתחילה משעת בריאתו של האור. שיטה זו שלפיה מתחילה היממה מין הבוקר נראית כמתנגדת לכלל הנהוג בישראל שהיום הולך אחרי הלילה, כלומר שהיממה מתחילה משעת שקיעת החמה."

בהמשך מביא קאסוטו עוד ראיות שמראות שבמקרא הלילה הולך אחרי היום.

בספר שמות (יב, יח) נאמר: "בארבעה עשר יום לחודש בערב תאכלו מצות" - והרי אנו חוגגים את ליל הסדר בליל ט"ו, ואם היום היה הולך אחרי הלילה היה צריך להכתב 'בליל חמשה עשר תאכלו מצות'.

בספר ויקרא (כג, לב) נאמר: "ועניתם את נפשותכם בתשעה לחודש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם" - האם לא היה די לכתוב בעשירי לחודש, שהוא לפי המקובל אצלנו מערב עשירי עד ליל י"א? וכך אומר קאסוטו: "אם כן אפוא בנוגע למחלוקת הזמן אין בכל המקרא כולו אלא שיטה אחת בלבד, היממה מתחילה מהבוקר, ובנוגע לחגים ולמועדים קובעת התורה שמצוותיהם חלות גם על הלילה של היום הקודם. בשבת לא מוזכר הציווי לקבלה ביום שישי בערב - הוא ליל שבת. לדעתו העניין ברור

משום שעיקר מצוות השבת הן שביתה מהעבודה החקלאית וזו נהוגה בשעות החמה (שעות האור) ולכן הגיוני שמשעה ששקעה השמש השבת נכנסת".

מי שהיה מוטרד מאוד מהפרשנות הזו של מועד תחילת היום היה הראב"ע, רבי אברהם בן עזרא. הוא שמע שיש קהילות שמקבלות את השבת בבוקר ומחללות את ליל השבת.

בליל שבת י"ד בטבת בשנת תתקי"ט (1159), בשהותו בלונדון, נגלה אליו בחלום מלאך שהביא לו איגרת ששלחה השבת, המתארת בחרוזים את כבודה וגדולתה, וזו לשונה:

אני שבת עטרת דת יקרים - רביעית בעשרת הדברים. ובין השם ובין בניו אני אות - ברית עולם לכל דורים ודורים. ובי כל מעשיו כלה אלוקים - וכן כתוב בראשית הספרים. ולא ירד ביום שבת אזי מן - למען אהיה מופת להורים אני עונג לחיים על האדמה - ומרגוע לעם שוכני קברים. אני חדות זכרים גם נקבות - וששים בי זקנים עם נערים. ולא יתאבלו בי האבלים - ובי לא יספדו על מות ישרים. והשקט ימצאו עבד ואמה - והגרים אשר הם בשערים. ינוחו כל בהמותיהם ביד איש - כסוסים כחמורים כשוורים. וכל משכיל ביינו הוא המקדש - וגם יבדיל חשובים כנזירים. בכל יום ימצאו שערי תבונה - ביומי נפתחו מאה שערים. מכובד מעשות דרך - וכן מן מצוא חפץ ודבר כל דברים. שמרתיך בכל ימים - למען שמרתיני מאוד ממי נעורים - בזקנתך שגגה נמצא בך - אשר הובאו אלי ביתך הספרים. ושם כתוב לחלל יום השביעי - ואיך תחשה ולא תדור נדרים. לחבר אגרת דרך אמונה - ותשלחה אלי כל העברים. הראב"ע קם נסער ממיטתו וחיפש את הפירוש בין ספריו לאור הירח. וכשמצאו, דן עם עצמו האם עליו לקרוע את הספר מיד ולחלל שבת או להמתין למוצאי השבת, וכך הוא אומר: "כי אמרתי טוב לחלל שבת אחת ולא יחללו ישראל שבתות הרבה אם יראו את הפירוש הרע הזה". בעקבות הסערה כתב הראב"ע את איגרת השבת המסבירה שכל התקופות - השנה, החודש והיום - מתחילות בערב.

אפשר לראות שגם במשנה הדבר לא היה מובן מאליה ובמסכת חולין (פרק חמישי, משנה ה') נאמר: יום אחד האמור ב"אותו ואת בנו" (לא תשחטו ביום אחד) היום הולך אחר הלילה, את זו דרש רבי שמעון בן זומא: נאמר במעשה בראשית "יום אחד" ונאמר אותו ואת בנו "יום אחד" - מה יום אחד האמור במעשה בראשית היום הולך אחרי הלילה, אף יום אחד האמור ב"אותו ואת בנו" היום הולך אחרי הלילה.

מאותו הפסוק המסקנה הפוכה.

ברור שגם הרשב"ם וגם קאסוטו לא חשבו שהשבת נכנסת בבוקר אך הם הבחינו שככלל בתורה הלילה הולך אחרי היום, בניגוד לשבתות ולמועדים שהתורה מציינת שתחילתן בערב. ברבות השנים התקבל שהיום מתחיל בערב שלפניו אך עדיין כל הסידורים שבידינו נפתחים בתפילת שחרית לעומת המחזורים שפותחים בערבית כסדר היום.

(הדברים שהבאתי כאן מבוססים על שיעור ששמעתי מנכדו של פרופ' קאסוטו הלוא הוא גיסי היקר ראובן קמפניינו, והאומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם - אנו כל כך צריכים אותה עכשיו).

מזל טוב
לאתי צונן
בהג'צק לגבורות

איחולינו לעשייה ברובה,
בריאות איתנה
ונחת פה משפחה

מזל טוב
ליגאל קובלין
בהג'צק לגבורות

איחולינו לעשייה ברובה,
בריאות איתנה
ונחת פה משפחה

מזל טוב
לגבריאלה כהן
בהג'צק לגבורות

איחולינו לעשייה ברובה,
בריאות איתנה
ונחת פה משפחה

יחד ננצח!

הגיגי מלחמה יעל לנג

חודש לפרוץ המלחמה
בין "לך לך" אל הארץ שהובטחה
ל"אל תשלח ידך אל הנער" הבטחת הזרע
העמק שקט

בשמיים הכחולים רק ענן קטן משייט
כנפי להקת החסידות בקרני השמש בוהקות
ועם שינוי הכיוון, מעופן הופך לצלליות שחורות
הן ממשיכות בדרכן אל "חום" הדרום
האם הקדימו לעזוב את האגמון
בשל הזהוד קולות הנפץ בצפון
או שהן ממשיכות בשגרת החיים
ונודדות על פי חושיהן הטבעיים
הן חולפות מעל העמק הצמא המאובק
העמק שהצהיב, עם הקיץ נאבק
פריחת החצבים הלבנה נעלמה
עמודיהם אפורים, כנועים לאדמה
ולחום המתאדה בדממה
עיניי נשואות למרומים
עוקבות אחר הלהקות כבמראה קסמים
בעוד האחת נעלמת
הבאה אחריה מתקרבת
הכול כאן שקט ורגוע
כאילו ארץ אחרת או תעתוע
אין גשם אין רעמים
לא של עננים
ולא של תותחים
אבל הלב רועם
הלב נוטף ופועם

דמעות דוממות שמרטיבות את הפנים
ואת רגבי הקברים הטריים
של שכנים וחברים
וממיסות את מלח הארץ של גיבורים
ואמיצים
שנפלו על חרבות הברזל תמימים
וטהורים
מדממים על מזבח העקדה
קורבנות הארץ שהובטחה
עולות ושלמים כאיילים
וקרניהם בסבך התקיעות והשברים
עם תקוות תרועות המנצחים
קורעות ובוקעות ממנהרות וסלעים
תפילות, יבבות ותהילים
מנתבים מסילות לבורא עולמים
אל מלא רחמים
אנא שמור
על כל היקרים, על החטופים
וקולות הדממה זועקים
ובאין עונים ממלמלים
ובאין אונים
דמעה מוחים
ומאמינים בהבטחה שניתנה
לאבינו, אבי האומה
על הר המוריה.

בעז"ה ובוואטסאפ דליה אמיר ומשכית נורדן

במוצאי שמחת תורה, כשהכול התחיל וכולם היו עסוקים בלהתגייס ולגייס, חשבנו מה אנחנו יכולות לעשות ולעזור כאן בקיבוץ. הרי בעל מגוייס וילדים קטנים בבית עוד אין לנו, ואפשרות לעזור ברוך ה' יש - אז איך אנחנו יכולות לתת יד ולעזור כאן בעורף, כדי שחיילינו ירגישו שהם יכולים להיות רחוקים ובלב שקט על המשפחה שנשארה כאן. קיבלנו רעיון מקיבוץ לביא לפתוח קבוצה שבה יתקבצו כל האנשים שיכולים לעזור ולהתנדב, ואלינו יגיעו פניות העזרה מהאנשים שצריכים משהו מעכשיו לעכשיו בעקבות המצב שנקלענו אליו.

קיווינו שזה באמת יצליח אבל לא ידענו עד כמה...

ובאמת, לא עברה חצי שעה מרגע פתיחת הקבוצה וכבר היינו כמעט 100 אנשים ובכל דקה שעוברת - מתווספים עוד ועוד אנשים, שכל מה שהם רוצים זה לעזור איפה שאפשר (היום הקבוצה עומדת על 149 משתתפים מכל הגילאים, מהאולפן, שכירים, מפונים מהדרום שנמצאים כאן...).

השבוע הראשון היה מטורף! לא הפסקנו לקבל בקשות לעזרה, אנחנו פרסמנו בקבוצה ולא היו עוברות יותר מחמש דקות - ושלושה אנשים כבר התנדבו למשימה. והיו המון משימות: פירוק סוכות למשפחות שהבעל והילדים גוייסו; מבוגרים שצריכים עזרה בניקיון כי המנקות לא הגיעו; בייביסיטר למשפחות שהאמא נשארה לבד; לנסוע להביא רכבים של משפחות שהגברים גוייסו ונסעו באמצע החג כדי להגיע לבסיס והרכב נשאר תקוע איפשהו; להכין ערכות לחינוך ולגיל הרך - שתהיה איזושהי פעילות נחמדה לילדים; כמה חבר'ה שהתנדבו לעשות פעילות לילדים; רשימות שקיבלנו מחיילים שצריכים ציוד - וישר היו מתנדבים להשיג את מה שצריך ולהביא דברים שיש להם בבית ואם צריך אז גם לנסוע ולהביא את זה לאותו צוות של חיילים; לתרום כסף למה שצריך; לפתוח לרגע את הכולבו מחוץ לשעות הפתיחה שלו - כי עכשיו צריך לנסוע לחיילים וחסר להם דברים; להכין אוכל וארוחות לחיילים, למשפחות ולכל מי שצריך; אירוח של משפחות ועוד אינספור דברים.

אז באמת השבוע הראשון היה טירוף, כי כל החינוך היה סגור, וכל משפחה למדה לאט לאט איך היא מתמודדת עם המצב הלא פשוט הזה.

בזכות מירי אלקן ומעיין גיל האלופות, שהכניסו אותנו לעשייה שלהן עם נשות המגוייסים, הצלחנו ליצור משהו יותר מסודר שכל משפחה תקבל את המענה שהיא צריכה ושיהיה משהו קצת יותר אישי. בינתיים בקבוצה ממשיכים לשלוח בקשות שמקבלים ואנשים ממשיכים להתנדב ולעזור.

אנחנו רוצות לנצל את הבמה ולהגיד פשוט תודה! האחדות שראינו בימים הלא קלים האלה הייתה פשוט מדהימה ומרגשת ברמות הכי גבוהות שיש! תודה לנוער המדהים שלא מפסיק לעזור ולהירתם, תודה לאנשי הקיבוץ על העזרה, ההתנדבות, העצות לשיפור, והמילים הטובות והמעודדות בדרכים, וכמובן תודה גדולה למשפחות הגיבורות שנעזרות ונותנות לנו להרגיש חלק מהעשייה.

משתתפים בצערם של חברינו

בני יעקבי אייל לב

והמשפחות

בנפול האחין

סרן ידידיה אשר לב הי"ד

במלחמת חרבות ברזל

כולנו זקוקים לחסד מעיין גיל

שמחת תורה. הבוקר התחיל בבהלה ודאגה, למשפחה שלנו שגרה בבאר שבע ובעלומים, לחברים שהוקפצו בצו 8, לחיילים ולמדינה. מירי אלקן חברתי ואני נפגשנו על השביל, להתחבק, להתעדכן... הבנו שאנחנו צריכות לעשות משהו, לעזור, לקחת על עצמנו ולהיות חלק פעיל בכל מה שקורה. במוצאי החג התקשרנו לטובה מעוז והודענו לה שאנחנו נדאג לכל הנשים שבעליהן גויסו. מהר מאוד קיבלנו רשימה - ארוכה מידי - של נשים ומשפחות שנשארו בבית בלי בעל/אבא, ועם המון דאגה וחששות. בזכות כל כך הרבה נשים שנענו לבקשותינו, לכל אישה הצמדנו אישה-חברה, כאשת קשר, להתעניינות יומיומית, לתמיכה ולדאגה לפרטים הקטנים והגדולים.

בזכות הנוער המדהים שיש לנו, לכל משפחה ציוותנו גם שתי נערות או נערים, שיוכלו לסייע עם הילדים, לשחק, לשמור, להעסיק וליהנות ביחד. בזכות דליה אמיר ומשכית נורדן, שפתחו כמעט מיד קבוצת וואטסאפ גדולה של עזרה בקיבוץ, כל בקשה ופנייה התקבלה וטופלה כמעט מיידית.

בשבועיים הראשונים היה קשה יותר, מורכב יותר. הדאגה היתה גדולה מאוד - לבעל שבמילואים, לביטחון האישי שלנו ולכלל המדינה. הילדים היו בבית כמעט כל היום, והיה צריך לשמור עליהם ועל התפקוד של הבית - כביסות, ניקיונות, ארוחות... בתוך כל זה כל אחת היתה צריכה לדאוג גם לעצמה, לנפש שלה. לא פשוט...

אני הרגשתי וראיתי, שכל מי שרצה ויכל, עשה משהו. בפשטות, ברוחב לב, באהבה... כל מי שמבקש עזרה – רצוי וכדאי שיקבל. בלי שיפוטיות, בעין טובה ובלב פתוח.

אני מכירה את הצד הנשי, את הנשים ה'מגויסות' ואת החברות המלוות. התמיכה, העזרה והנתינה היו בענק - חברות שהכינו עוגה או חלות לשבת; נשים שפינקו בארוחות ערב באמצע השבוע; נערות שהגיעו לנקות את הבית; מערכת החינוך שהתגייסה, בעזרת הנוער, להפעיל ולשמור על הילדים הצעירים; צוות הרווחה שארגן מפגש תמיכה לנשים; חברה שארגנה מתנה מפנקת; סבתות ש"מאמצות" משפחות ועוזרות עם הילדים; חברים שעוזרים בשמירה וטיול עם הכלבה; חברות שנפגשות על השבילים זוכות להתעניינות אמיתית וכנה...

ויש עוד כל כך הרבה דברים שקורים, זה מחמם ומרחיב את הלב.

לאט לאט הימים עוברים, קצת התרגלנו, קצת השתחררנו, מערכות החינוך נפתחו, שגרה חדשה התחילה...

היום יש לנו בקיבוץ מעל לשלושים נשים שבעליהן מגויסים למילואים, ויש גם המון המון משפחות שיש להן בנים, חתנים ונכדים שמגויסים. הדאגה לא מניחה. החששות והפחד מלווים את כולנו.

"כולנו זקוקים לחסד, כולנו זקוקים למגע... כולנו רוצים לאהוב, כולנו רוצים לשמוח. כדי שיהיה לנו טוב, שיהיה לנו כוח..." - בנימה אישית, אני מרגישה שזכיתי. זכיתי שאני חיה בקיבוץ, בתחושת

ביטחון מלאה, סומכת על כך שאנחנו חיים במקום הכי בטוח בארץ, מקום שלו ורגוע, שלא יקרה פה כלום. אני גם סומכת על כיתת הכוננות שלנו, חברים אמיצים ששומרים עלינו מכל משמר, ביום ובלילה, מסביב ובפנים, אפילו שלפעמים זה נראה לי שהם קצת נסחפים... זכיתי שהילדים האהובים שלי יכולים להסתובב בבטחה, ללכת לבית הספר, לחברים, ליהנות מהאוויר הסתווי הנעים וללכת לישון בתחושת ביטחון אמיתית. זכיתי שבעלי מגויס

לִתְּ
זאת המְתָנָה
הכי גדולה
שְׁאֵדָם – מְקַבֵּל

למקום לא מסוכן ומצליח להגיע לביקורים. זכיתי במשפחה אוהבת, בשכנות ושכנים תומכים ובחברות אמיתיות.

וזכיתי שיש ביכולתי לעזור ולעשות. אני מרגישה שהעשייה ממש מחזקת אותי, מחזיקה אותי שפויה, מעסיקה אותי, ממלאת אותי, עוזרת לי להתמקד בדברים הטובים והחשובים, מחברת אותי לאחרים ופשוט עושה לי טוב.

אני רוצה להגיד תודה! לילדיי האהובים והטובים, לבעלי ולמשפחתי התומכת, לשכנות והחברות הטובות - שממלאים לי את הלב בשמחה, גאווה ואהבה.

תודה למירי חברתי האהובה שעושה, מלווה, מקשיבה, בצנעה וברוחב לב.

ותודה רבה לכל מי שגר כאן, מגדול ועד קטן, על היותכם מי ומה שאתם, על הקהילה הטובה שאנחנו. שנזכה כולנו לימים טובים יותר, שקטים ושלווים. לימים "רגילים" ופשוטים. שכל החיילים, החטופים והמפונים יחזרו הביתה במהרה, בריאים ושלמים, בגוף ובנפש. ולמדינה שלנו "יהי שלום בחילך, שלוה בארמנותיך".

שמח תשמח רעים האהובים תחיה תמרי

והנה שלשום אנחנו מקבלים צילום של נכדתנו לי שנמצאת אי שם בדרום, אחרי שגויסה באותה שבת בשעות הבוקר. היא מטלפנת מעת לעת לחזק, לתמוך, לעודד ולאהוב מרחוק את סבא וסבתא שבעמק.

איתה בצילום יצחק, אחיין אהוב שנמצא באותו דרום רחוק ביחד עם גדוד המילואים שלו, גם הוא מאז אותה שבת.

המפגש המפתיע והמשמח בין שניהם התקיים בקיבוץ

מהעוטף, שחלק מחבריו נרצחו או נחטפו ואחרים מפונים לאחד המלונות המארחים. בקיבוץ יש בית כנסת קטן, שנפתח לתפילה בעיקר בחגים. הגדוד של יצחק האחיין מורכב בעיקר מאנשי מילואים שומרי מסורת. ביום הצילום חגגו את הכנסתו של ספר תורה שקיבלו אנשי הגדוד לבית הכנסת, אך הוא ימשיך איתם במסע, כשיתבקשו לנוע...

לשאלותיי - מי תרם את ספר התורה? מהיכן הביאו אותו? מדוע דווקא לגדוד הנ"ל? ועוד - ענה יצחק שכדאי לי לשאול את **שוקי קרביץ**, חבר קיבוץ מעלה גלבע. פניתי לשוקי ובתום שיחה מרגשת הוא כתב לי את הדברים הבאים:

סיפור מרגש על תרומה בתקופה זו.

תרומה מסוג אחר...

תרומה לרוח ולחוסן שגם קשורה אלי אישית.

בן דודי היקר שוקי אייזן (ששנינו קרויים ע"ש סבא יהושע גולדשטיין ז"ל, אביה של אמי

יהודית קרביץ) החליט להנציח את זכר סבא בספר תורה ולתרום אותו לחיילים בחזית

שזקוקים לו.

לפני שלושה ימים הוא נחת בישראל עם ספר התורה הגמור. בעזרת אחי נמצא הגדוד המתאים,

גדוד שהוקפץ כולו ב-10.7 ומאז מגן ולוחם בעוטף, וממוקם באחד הקיבוצים.

חווינו טקס מרגש ומחזק שיהדהד בלבי ובלבבות עשרות החיילים שהשתתפו בו עוד ימים רבים. בתחילת הטקס המג"ד והמח"ט אמרו מילים מרגשות: על התרומות הרבות והמועילות שקיבלו מכל עם ישראל מאז תחילת המלחמה ועד כמה בתקופה זו תרומה של ספר תורה היא תרומה משמעותית ומחברת שמחזקת את החוסן, מרימה את המוראל ומרוממת את הרוח. עשרות חיילים מילואימניקים מכל גווי הקשת הישראלית המופלאה פצחו בשירה ובריקודים. דתיים, חילונים, קיבוצניקים, עירוניים, אשכנזים, ספרדים, פריפריה ומתנחלים – רוקדים ושרים יחד בשמחה והתרגשות ודמעות.

כל אחד מאלו שמייצג את הגדוד ואת החברה הישראלית כתב אחת מאותיות הספר האחרונות, 68 אותיות שנכתבו על ידי 68 גיבורים שעולם שלם מאחורי כל אחד מהם.

לאחר סיום כתיבת הספר, נשארו מתוך 100 החיילים שהשתתפו, עוד כעשרים חבריה דתיים שליוו את הספר לבית הכנסת הארעי באחד המקלטים של הקיבוץ. שם עשינו הקפות וקריאת "ראשון" של בראשית – חוויה מרגשת, בסיומה סיפרו החיילים והקצינים על שמחת תורה לפני חודש, תפילה אותה לא השלימו אלא הוקפצו בצו 8 ליום לחימה קשה. תפילה שמבחינתם הסתיימה אתמול בהשלמת ההקפות והריקוד עם התורה. היה אירוע מרומם רוח ומרגש. אירוע שחיזק וחיבר. אין בסיפור זה תיאור של טקס דתי אמוני. יש פה מבחינתי סיפור של חיבור ישראלי למסורת יהודית רבת שנים...

לסיום: יש מלחמה – ויש קירבה וחיבור והסכמה, וספר התורה מרים את כולם לשירה וריקודים, לאחוה ורעות. נכדתי האהובה הייתה שם יחד עם אחייני יצחק. מחכים לשוב כולם בשלום הביתה.

טוב להודות... אביגיל ראש

רציתי להגיד,

תודה לחברה שקראה בסטטוס שלי בשבוע השני של המלחמה שיש לי צורך בסלט, הציעה, והגיעה עם קערה ענקית של סלט מושקע!

תודה לחברה טובה שדאגה לגייס נשים שונות, שכל אחת הכינה בשבילנו משהו לסעודות שבת, וחסכה לנו להכין אוכל לכל השבת. תודה לכל הנשים היקרות שהתגייסו.

תודה לשכנים היקרים על ההזמנה לארוחת ערב שווה וכיפית, ועל המרק והחלה הטעימים שפינקו אותנו בהם.

תודה על קבוצת הנשים "המגוייסות", על הפינוקים, על הפעילויות, על מעגלי השיתוף והתמיכה ועל היוזמות הספונטניות שקורות בה. תודה למובילות שנותנות הרבה כלים וכוח.

תודה לבנות ששמרו על הילדים הצעירים בשני ימי שישי ואפשרו לנו להכין שבת יותר בקלות.

אז – תודה גדולה!

אשתו של / אמא של / סבתא של סיגל לב

קבלו הצצה לראש של אישה שמתפקדת כשלוש זרועות (לפחות...)

אשתו: בוקר טוב, אתה בסדר? מזכירה לך...

אמא: טוב חמודה, אין בעיה אני איתה, תתפללי בנחת. רק תזכרי שאני צריכה להיות בעבודה עוד שעה...

סבתא: בואי מתוקה נצא לטיול....

אמא: אין בעיה, אחזור מהטיול עם הקטנה, אכניס מכונה בדרך לעבודה, אמלא "חיוב-זיכוי"...

אשתו: החשמלאים מגיעים היום? רו...

אמא: השליח?! תגיד לו עמוד מס' חמש

א.... תגיד לו שאני רק חוזרת מהטיול עם הקטנה, מכניסה מכונה, אמלא "חיוב-זיכוי", חוזרת מהעבודה, אציע מים לחשמלאים שאף פעם לא רוצים לשתות...

סבתא: מה קטנה? את רעבה, בואי נחזור לאכול...

אמא: כן, את רוצה שאקפוץ לבקר אותי? אין בעיה, אחרי שנאכיל את הקטנה, אכניס מכונה, אמלא "חיוב-זיכוי", אציע מים לחשמלאים ואקח מהשליח.

אמא: כן, אין בעיה, בוודאי שתעני לו לטלפון, עד שאתם מדברים... הוא בצפון? מעולה שהוא בצפון. בצפון פחות מסוכן, ויש הרבה צימרים מעולים. אני זוכרת...

סבתא: סיימת לאכול? וואי... בסוף לא הכנסתי את המכונה.

אמא: הוא אומר שהם עוברים לדרום? דרום דרום או סתם דרומה? את יודעת יש מקומות נפלאים בדרום, מלון בראשית או קדמא בשדה בוקר...

אמא: לשמור עליו שעה כי את עובדת והוא בשמירה? אין בעיה, אחרי שאכניס מכונה, אמלא "חיוב-זיכוי", אציע מים לחשמלאים, אקח מהשליח ואקפוץ לבקר אותו...

מים...מים....צריכה כוס מים. לא שתיתי כל היום.

איך קוראים לי?!

הכול כמובן בצחוק ובאהבה לכל אהוביי.

בשורות טובות ישועות ונחמות לעם ישראל!

השירות בכיתת הכוננות אביגיל ראש

כפי שעולה מהכתבות בגיליון, נראה שחברי כיתת הכוננות עסוקים במשימותיהם... מערכת השבולת מודה על התשובות שהתקבלו.

ספר על השגרה היומיומית שלך בתפקיד

שי שפירא: אני שומר בין 3-6 שעות ביום, בדרך כלל לפנות בוקר ואחר הצהריים, וחוף מזה ממשיך לנסוע לעבודה.

איך אתה מרגיש לגבי ההשתתפות שלך בתפקיד?

שי שפירא: תמיד ידעתי שיום יבוא וכיתות הכוננות יהיו אלו שיתנו את המענה, אז שמח להיות חלק.

מה למדת בחודש האחרון?

שי שפירא: למדתי שבמנות קרב יש בעיקר סוגים של שעועית. למדתי שיושב עושה עבודה נהדרת, ולכן פעמים רבות נשקלת האפשרות לירות לו בגב... למדתי שיש בבוקר אוטוסטרדה בכניסה לקיבוץ.

ספר אנקדוטה מהתפקיד

שי אלקן: אנחנו משתדלים בשעות הלילה המאוחרות לנצל את הזמן ללימוד תורה לחיזוק הרוח. שי שפירא: רינת לא מאמינה לי שמדים לא מתלככים... ולפני שבוע כיתת הכוננות הוציאה 'מארב חוצה גדר' בתל ארוי'אן אבל זה סודי אז לא ארחיב בנושא כי האויב קורא שיבולת...

למי ועל מה אתה רוצה לומר תודה?

שי אלקן: לחברי כיתת הכוננות שמאפשרים לי לשמור פחות ולהמשיך לנהל את המטעים. שי שפירא: ליושב - על כל עשייתו ועל כך שלוקח אותנו השבוע לשיפודי הכיכר. למתנדבים השונים שעוזרים בשמירות. לשמואל, שומר הלילה, שבזכותו הבודקה נקי וערוך.

איזה מין סתיו רן פלסר

איזה מין סתיו, וזו לא שנה ראשונה. הקיץ המתמשך, עם הטמפרטורות הגבוהות ומתקשים ליהנות מהעונה האהובה עלי, שרב ואובך ומלחמה ואבק שלא מתפזר. רמזים שבכל זאת סתיו, עלים זהובים שבכל זאת נושרים ומותירים את העצים ערומים, שירים של מלחמה וסתיו נשמעים ממכוניות, ומחלונות הבתים נאחזים בהם ומנסים להזדהות ולמצוא נחמה ואולי איזה שביב תקווה. מתחבקים עם קרובים, פוגשים אנשים לסמול-טוק, מאוחדים אנחנו, מחויכים עם קצת שיניים שנחשפות וילדים על הדשאים במקהלת צווחות רצים ומשתובבים. שגרה מוזרה ועוד מעט יבוא גשם עם תפילה לבואו שירוה את הגנים ויצמיח בעתו וכשיבוא הניצחון, וכולם ישובו הביתה בשלום! נצעד בגאון ובראש מורם, כי אנחנו הרי עם נבחר, שבגלל זה נרדף ואוכל חרב מכל מיני עמים וביניהם מתוחכמים. מפתחים חקלאות מתקדמת ופחות נתלים בגשמים, יש לנו טכנולוגיות שלנו וביתנו אנו וביניהם רובוטיקה שחוסכת ידי אדם מעבודה סייזיפית, מתאמים את התנאים לחסדי שמים ומזג האוויר והופכים בחזרה את ההמתנה לגשם, ולסתיו הלא בדיוק מוגדר בארץ, בייחוד בעמק. חיילינו עמידים לכל מזג אוויר, סוער או בוער, החצבים המזדקרים בעמקים ובמורדות הרכסים יתחלפו לרקפות ולנרקיסים מבושמים ומייחלים לגשמי ברכה מן השמים וקשת בענן.

פילוסופיה של השפה והמלחמה עידן גרטנלוב

בחקר השפה קיימת שאלה על משמעותן של המילים. קיימות שתי גישות, מודרנית וקלאסית. הגישה הקלאסית מסבירה את השפה בצורה של מילה המצביעה על דבר אובייקטיבי. כלומר, לכל מילה יש משמעות מדויקת ונתונה הנמצאת מחוצה לה.

הגישה המודרנית טוענת כי למילים אין משמעות חיצונית, והמשמעות שלהן נוצרת מתוך ההקשר והשימוש שנעשה במילים עצמן. כלומר, לכל מילה יש המון משמעויות, והדרך להבין את השפה היא רק דרך הצורה בה השתמשו במילה.

לדוגמא, ניקח את המילה "שנייה". בגישה הקלאסית נוכל לדבר על המשמעות המדויקת והמתמטית של שנייה המורכבת ממאיות וכן הלאה. אך בגישה המודרנית נטען כי למילה "שנייה" יכולה להיות משמעות מתמטית של זמן, אך קיימות עוד אופציות: למשל, סימון של פרק זמן של כמה דקות במצבי לחץ. ניתן להמשיך ולדבר על דוגמאות רבות, אך העניין הוא שהדרך היחידה להבין את המילים היא דרך השימוש.

המילים והשפה הן הבסיס למערכת הסמלית בה אנו נתונים - ערכים, תחושות, אמונות, שירה וסמלים. גם אלה מקבלים את המשמעות שלהם דרך אירועים משמעותיים שאדם ואומה עוברים בחייהם. לדוגמא, יציאת מצרים היא אירוע היסטורי בו למילה "חירות" מוטמעת משמעות עמוקה בקרב העם שנכח בה. "חירות" יכולה להתפרש בצורה מופשטת כחופש, אך היהודי שיוצא ממצרים - מבחינתו "חירות" היא חירות ממצרים, מהחוויות הקשות של בניית הפירמידות. וכך בכל דור ודור - המילה "חירות" נטענת בהקשר בה היהודי מצוי. בגטו ורשה ובמדינת ישראל למילה "חירות" יש משמעויות שונות הנכנסות לתוך אותה מילה.

טבח שמחת תורה הוא מאורע היסטורי בעל משמעות עמוקה על עם ישראל. ביום שבו נרצחו 1400 ישראלים, התרחש שינוי עמוק באספקטים רבים בחיים שלנו - המון מילים, תחושות, סמלים ואמונות השתנו. הדבר הזה מזמין התבוננות וצפייה על מה שהשתנה בנו - כחברה וכיחידים. כמה דוגמאות:

המילה "רוע" - לדור השלישי לשואה חוויית הרוע האנושי היא חוויה שנישאת דרך הטקסים והסיפורים שמונחלים מדור לדור, אך הדור שחווה את הטבח יחוש בעצמו את הפחד, הזעם, הכעס, וכל המשמעויות הנלוויות למילה "רוע". הפחד של שיר, בתי הקטנה, מהאנשים הרעים שיבואו עם גרזנים - הוא דוגמא למשמעות חדשה שנוצקה למילה "רוע" בקרב ילדי עם ישראל.

אנו כחברה צריכים להתמודד עם השינוי הזה במילה ועם ההשלכות שלו על החינוך שלנו, האמונות שלנו והתקוות שלנו.

המילה "גבורה" - סיפורי הגבורה שמתגלים מאותו היום, בין אם אזרחים שהחליטו על דעת עצמם לרדת לדרום להילחם ונהרגו, המוקדניות שליוו ילדים קטנים דרך הטלפון כיצד להסתתר מהמחבלים הארורים בזמן שהוריהם אינם, החיילים שקפצו על הרימונים, המפקדים שהחליפו את הטירונים בעמדות - כל אלה מטמיעים לתוך המילה "גבורה" את המשמעות החדשה והישראלית של שנת 2023.

לסיום, אני מזמין כל אחד ואחד לשאול את עצמו - מה השתנה בו? אילו מילים עברו אצלו שינוי? התקווה, הפחד, האחוה, הרצון לאהוב, המשמעות של הדברים הקטנים - האם ומה השתנה בתוכי?

התעסוקון : רחלה הגר-הלר

רכאו צרפתי:

התחלנו את הרעיון עם אורי בר שלום וגלי, כשאני הייתי בתפקיד של איש קשר בין הקיבוץ וביו-בי, למרות שאז כבר לא עבדתי שם. הרעיון היה לתת תעסוקה לוותיקים והצענו זאת לאושרת, שלשמחתי לקחה זאת ברצינות – ליום בשבוע, עם אפשרות שיתפתח ליותר ימים, אולי לעוד יום אחד נוסף. פנינו לאנשים, בעיקר אושרת, שמפרסמת, מובילה ומייצרת אווירה טובה. היא נעזרת בגבי צונץ, מוותיקי הביו-בי. אנשי הביו-בי משתפים פעולה בינתיים. כעת אנחנו עובדים יום אחד. פנינו להנהלת הקיבוץ למצוא מקום אחר מאשר מועדון הקשישים. יש סיבות ויש התנגדויות. עדיין יש אירועים בחדר האוכל ולא ניתן להקצות שם מקום. לא הגענו להסכמה היכן יהיה מועדון הוותיקים. אני תורם את זמני לעבודה. נעים לי בקבוצה של הוותיקים ואני מרגיש צעיר. אני ממשיך באופן אישי לעזור לאושרת ברעיונות ובפרויקטים סביב נושא זה. עם הזמן הגענו לעשרים חברים ותיקים המגיעים בקביעות גם עם העובדים הזרים. עבודה זו מועילה וחוסכת עבודתו של אדם בביו-בי. משם הדברים הולכים לייצור. אין זו עבודה סתם. בביו-בי ובבית האריזה מחכים לתוצרת שלנו. האווירה מאוד טובה ומבחינה חברתית אנחנו יוצאים עם הרגשה שעשינו משהו לטובת הקהילה.

אכילנס לטרית:

אני רואה בעבודה בתעסוקון סוג של נתינה, תרומה לחברה וכמובן תעסוקה אישית. אני, אמנם, עסוק מעל ומעבר בדברים אחרים. בכל מקום בו אני נמצא אני משתדל לתרום כמיטב יכולתי. הביו-בי נהנה אף הוא מהעסקתנו, מעבודתנו. אנחנו הגמלאים בני השבעים+ מספקים להם כמויות של חומרים בזמן אמת. אנו הרי עובדים לפי הבקשות והצרכים של הביו-בי, ומיד. אני איש טכני. ניתן לומר, כי כאשר הוטלו עלינו משימות לביצוע ראיתי בכך אתגר שאפשר לייעל את העבודה על ידי מתקנים פשוטים, וכך להגביר את קצב הייצור. כשם שאני עושה זאת בסדנה, כך אני עושה זאת בתעסוקון. ולהדגשה – כמו כולנו, כמתנדב. אנחנו מנסים לבדוק את השכלול ועם הזמן יש רעיונות של חברים נוספים – שכלול מהשטח – המצאת אמצעי עזר להתייעלות וקיצור זמן הביצוע. כך, הכמויות גדלות "בתחנה האחרונה" לפני סיום המשימות. עם הזמן הצטברו כמה מכשירי עזר שימושיים. הבאתי מהסדנה ואף משלי מקדחה, למשל, ועוד מכשירים גדולים. בלחיצה אחת עושים יותר. בתעסוקון האווירה טובה ונעימה, בלוויית שירים כבקשתנו. אנחנו שומעים חדשות מהקיבוץ, חלק מאיתנו משתף את כולנו בזיכרונותיהם. נוצר שיח מעניין, עדכונים ומוזיקת רקע.

חצי אולקן:

התעסוקה עצמה מביאה אותי למפגש חברים, לשיח מהנה איתם. חתני, חיים יעקובי, מביא לי הביתה עבודה – מספר קרטונים מהביו-בי. כשאני מסיים את העבודה הוא מחליף את הקרטונים וזאת על הקלנועית של בית האריזה של הביו-בי. העבודה על קרטון באופן רצוף אורכת כשלושת רבעי שעה עד שעה. אני מדביק פתקאות של הביו-בי, כפי שנדרש מאיתנו. כל פעם פתקה אחרת. לפעמים אני ממיין בקבוקונים, את הפקק האדום בקרטון אחד והבקבוקון בקרטון אחר. אין זו עבודה יזומה אלא עבודה נצרכת. מהרגע שהתחילה המלחמה אני "מגוייס" לטובת הנכדים - הבנים והבת של אלעזר, מפוני שלומי. בימי רביעי, היום שבו מתנהלת העבודה במועדון הקשישים - התעסוקון - אני ממשיך להשתתף שם בעבודה!

זכריאלה כהן:

בימי רביעי אני בדרך כלל בגיל עוז. עכשיו, כשבגיל עוז אין פעילות, אני מגיעה לתעסוקון. אין זו עבודה שצריך להפעיל את הראש. זה חשוב, לא להיות לבד בבית, כאן אנחנו מקשקשים וזה נעים.

אורי חילר:

הגעתי לתעסוקון מידי שבוע. נהייתי מהעבודה, נהייתי מלותרום, זאת למרות כאבים מסוימים בגופי. אושרת נהגה לצלם אותנו, ואני ביקשתי ממנה לשלוח לעיריית הבת שלי שגרה בפתח תקוה. כיום, עקב התגברות הכאבים והטיפול בבריכת השחייה, איני מגיע עוד לתעסוקון לצערי. אני אבדוק אם אני אהיה מסוגל לחזור ולהמשיך בתעסוקון. העברתי כך את הזמן בנעימים עם חברת האנשים, לראות אנשים ולהתעדכן בדברים חדשים בקיבוץ.

תחיה תמרי:

אנשים בגילנו מחפשים תעסוקה, ההולמת את יכולותיהם הגופניות, את כישוריהם. הם מחפשים כיצד למלא את ימיהם בתוכן. ב"ה, ניתן למלא בתוכניות רבות של גיל עוז וכן פעילויות של ועדת התרבות שלנו. ולגבי התעסוקון - במקרה הפרטי שלנו הפעילות "נפלה" ביום טוב ובשעות המתאימות לנו. יש לנו סיפוק שאנחנו מצליחים לסייע לביו-בי. מה צריך יותר מאשר לשבת עם חברים, להתלוצץ, לספר ולשמע חדשות חברתיות. אנחנו באים להנאתנו.

דני תמרי:

תוך זמן כלשהו תומצא מכונה שתוכל להחליף אותנו תיאורטית. אך למעשה המצאת מכונה זה סיפור יקר. בזכותה של אושרת, יש לנו מסגרת קבועה. יש סידור קבוע ויציב. אנחנו גמישים אם יש שינויים ויחד עם זה כל השותפים לדרך אף הם מתייחסים ברצינות לעבודתנו. מקומות שאין בהם יציבות וקביעות נסגרו.

ריטה וילל:

אתייחס קודם כל לשאלה החברתית. עצם הדבר, שאדם חי בודד – אלמנה – מעל עשרים שנה, זה סוג של בדידות מאוד קשה. בשנים הראשונות לאחר מותו של שמואל ז"ל, יצאתי יותר מהבית. בגיל 92 כל היציאה מחוץ לבית אחרי הצהריים כמעט שאינה קיימת. אין מדובר בבדידות שלי בגלל גילי המתקדם. לכל אדם יש צורך להיות בחברה ולהשתייך אליה. איננו חיים בג'ונגל, אנחנו מחפשים קרבה לבני אדם. ביום רביעי אנחנו הולכים לתעסוקון, מי ליותר שעות עבודה ומי לפחות שעות. אנחנו נפגשים בדרך כלל עם אותם החברים ואפילו יושבים באותו מקום כמו בכיתה, פחות או יותר. יש מי שיש לו סיפורים אישיים ויש מי שיש לו סיפורים על המתרחש בשדה אליהו ובעולם. כל אחד מאיתנו יכול לגלות שאנחנו בכלל לא מכירים זה את זה. התעסוקון עוזר לנו להכיר יותר טוב את החברות והחברים המגיעים לשם. ומצד שני לא כולם מספרים אלא מאזינים. המסגרת הקודמת של יום רביעי בתעסוקון פחות מעניינת אותם. אנחנו חיים עם זה בשלום. לי נעים מאוד להגיע ליום בשבוע ולהתעדכן. בכל יום יש לי עיסוק כלשהו לפני הצהריים. בדרך כלל אני מתעוררת מוקדם, לפעמים בחמש בבוקר. בשעה 10:30 אני כבר עייפה פיזית. אני מתעייפת בגלל הבעיה שיש לי בעיניים. אני מאמצת את העיניים בתעסוקון, ואחר כך אני צריכה לנוח, לעצום את עיניי. אני נרדמת מיד וכך עיניי נרגעות. חייו של אדם מבוגר שונים מחייו של אדם בן שבעים. בחורף יותר קשה מאשר בקיץ. החושך יורד יותר מוקדם והערב בקושי התחיל. איני הולכת לישון כשמחשיך. לפעמים יומי מתחיל מוקדם מאוד. בתשע,

כשמתחילה העבודה בתעסוקון, אני בעצם כבר עייפה, אבל איני מנמנת שם. אני מדייקת להגיע בתשע לעבודה, אחר כך אני הולכת כשיכורה וב-10:30 עלי לעזוב את הקבוצה וללכת לנוח. טוב שיש לי מה לעשות עוד יום בשבוע.

אריס טרוכר (2):

אני מגיעה לתעסוקון משתי סיבות. האחת – זוהי הזדמנות להיפגש עם החברים והחברות. איני אוכלת בחדר האוכל. הסיבה השנייה היא שאני רוצה ושמחה להרגיש שותפה במאמץ של הביו-בי. מנו ז"ל עבד שם בבית האריזה לאחר מחלתו. בכך הוא עסק, ואני ממשיכה את המסורת. התרומה שלנו חשובה לביו-בי. חסרים להם אנשים מבוגרים כמונו, שחוסכים מהם עבודה בנושא האריזות.

אחרי השבוע של הקייטנה לבני השבעים+, הרגשתי את תרומתו של המפגש החברתי. אפשר למצוא נושאים למפגש פעם בשבוע, כל פעם בנושא אחר. היינו בקיבוץ עין גדי ולמדנו מהם כיצד פועלים למען הגיל השלישי שלהם. הפגישה – לא חשוב על מה, העיקר להיפגש. אפילו לפטפט ולהעלות נושא לדיון בצורה לא מתוכננת מראש.

בנוסף לעבודה בביו-בי הייתי רוצה לצפות בסרט פעם בשבוע, ופעם בחודש – הרצאה, כחלק מהתרבות הכללית. יש לי תיק של התרבות לגיל השלישי. ברור שצריך לעבוד בשיתוף פעולה עם ועדת התרבות הכללית. אושרת היא מה שנקרא "הפריפריה". אושרת גם מקבלת דוחות מהמנקות את בתינו ומקומות ציבוריים כמו המרפאה. יש לי ציפייה שהפעילות החברתית תוגבר בשעות הבוקר ואחר הצהריים. יש לנו מקומות נעימים למפגשים.

יגל אונגל:

אני באה לתעסוקון כדי לעזור לביו-בי בדברים שהם צריכים. אני נהנית מכך שיש עוד אנשים שאף הם תורמים. זה שיש עוד אנשים מגביר את ההנאה. אני מרגישה שאני תורמת. לא קשה לי. לפעמים אושרת ביקשה שאבוא לעזור לה ואף להחליף אותה. זה בסדר לי לעשות זאת ולעזור גם לה. עכשיו כשיש יותר אנשים שיודעים את העבודה לבדם, אני שמחה. אני שמחה כשברקע יש שירים, אני אוהבת לשיר עם הדיסקים שחברים או שאושרת מביאים. מדובר בשירי ארץ ישראל, שירים ישנים ואהובים.

מזל טוב

לבר האלוה

נריה יוסף

לאוריה ואירן זוי

ואכל האשמה

שא חן וחסד בעיני אלוקים ואדם

הרהורים על שמירה מיכאל היימן

בעקבות האספה שדנה בנושא ביטול תורנויות השמירה בשער בימי שבת וחג, אני מבקש לפרוש כאן כמה הערות, הארות, תובנות.

ראשית לכל, ההגדרה "שמירה": זאת לא שמירה!

על מה בדיוק שומר ה"שומר"?

לציבור ברור שיש "שמירה בשער". האמנם?

ה"שומר" מגיע למלא את המצופה ממנו – מה מצופה ממנו? – ללא נשק, ללא סמכויות ולרוב גם ללא הנחיות. ה"שומר" יושב ב"בוטקה", מנותק למעשה מהסובב אותו, זווית הראייה שלו מצומצמת לגזרה צרה שמול החלון הראשי.

וזהו.

מהרגע שבו ה"שומר" מתייצב למשמרת שלו, הוא צריך בעיקר להעביר את הזמן עד לסוף המשמרת, ואז, הוא עוזב את המקום והוא אפילו לא נדרש להתין למחליף שלו!

המשמרת עוברת לרוב בקריאה, שתיית משקה חם ונשנוש מהכיבוד העשיר המוצע בארונית. ויש גם כאלה שבאים לשם כדי להשלים שעות שינה, אבל זה סוד, ולא שמעתם את זה ממני!

בשמירה בימי חול, אפשר להביא מחשב נייד מהבית ולעבוד או לראות טלוויזיה. טלוויזיה בשער?! שומו שמים!

בעבר הלא רחוק, לפני כעשרים שנה, אי אפשר היה לדמיין תופעה כזאת.

פעם, פעם, בימים עברו, ה"שומר" נדרש להאזין לרשת הקשר המרחבית ולענות בזמן בדיקות קשר, בימינו זה כבר לא נחוץ.

אם התפקיד שהוטל עליו הוא למנוע כניסה של רכבים לא מורשים בזמן המשמרת שלו, הרי שמלאכתו קלה למדי, השער הרי סגור בשבת והדרך היחידה לפתוח אותו היא מתוך הבוטקה.

אם תפקידו לפתוח את השער בזריזות כאשר אמבולנס צריך לצאת מהיישוב, הרי שבימינו ניתן לפתוח את השער בשלט רחוק מהטלפון הנייד.

ה"שומר" יודע שבזמן ישיבתו בבוטקה, יש שני שערים קטנים, פשפשים, פתוחים ונגישים לכל מאן דבעי, שאפילו מצלמת מעקב אין בקרבתם.

ה"שומר" מודע היטב לעובדה שביישובים הסמוכים, לא מתקיימת שמירה בשער...

אני לא מצליח להעלות על דעתי מטלות נוספות שה"שומר" נדרש למלא בזמן שהותו בבוטקה.

כמו-כן אין שום דרישה מצד רכז הביטחון של המועצה לקיים שמירה בשער היישוב.

עד עכשיו, בעיקר עילות לביטול התורנות הזאת.

ועכשיו אני מבקש להציג גם את הטענות בעד להמשיך לקיים את התורנות כפי שהוצגו באספה המדוברת:

אנחנו נמצאים בסביבה רוחשת סכנות, הן במובן הביטחוני והן, בעיקר, במובן הפלילי.

אין לזלזל בזה, גנבים אכן מתאמצים לחדור לכל מקום אפשרי, בעיקר לאחר איסוף מידע על אודות חומרי בנייה, חומרי הדברה, ציוד חקלאי, משרדים עם כספות ועוד ועוד.

פעילות חבלנית עוינת יכולה להתרחש עלינו בכל רגע נתון וללא שום התראה.

בנוגע לאמור לעיל, מתעוררות שאלות רבות. בכל מקרי הגנבות שאירעו בקיבוץ בשנים האחרונות בשעת לילה, הגנבים לא חדרו דרך השער הראשי.

היו גם גנבות באור יום, וברור לאחר מעשה, שהגנבים נכנסו בפשטות בדרך המלך, בשעה שהשער פתוח לרווחה וללא שמירה.

במקרה של ניסיון חדירה של גורמים עוינים עם כוונות קטלניות, כנראה שגם זה לא יתחיל מהשער הראשי, ואם כן, אזי ה"שומר", שאינו חמוש כאמור, לא יספיק לתת שום מענה יעיל, שום תגובה ראויה, ודי לחכימא...

ואם המצב כל כך חמור, ושוב, אני ממש לא מזלזל בכוונות לנער אותנו מתרדמתנו, מתעוררת שאלה חדה ונוקבת: למה רק בשבת בשעות האור? (אין עוררין על הצורך לאיוש הבוטקה בשעות הלילה) למה לא 24/7?

למה "שומר" יחיד ולא חמוש?

תאמינו לי או לא, אבל השורות לעיל נכתבו זמן סמוך לאחר האספה ההיא, ולא מתוך חוש נבואי. כולנו יודעים מה אירע לעם ישראל באותו יום מר – שמיני עצבת. המאורע האיום הזה רק הציף בעוצמה מחרידה את השאלות שאני מעלה.

וכאן, נגיעה אישית. באותו יום מר, יום שבת, שמיני-עצרת, יום שמחתנו בתורה, התייצבתי ל"שמירה" בשעה 10:30, בבגדי חג, ללא נשק כרגיל. לא ידעתי מכלום, השמועה הרעה טרם נפוצה. ה"שומר" שישב שם לפניי גם הוא לא ידע דבר, אבל הרגיש שמהו חריג מתרחש לאור תנועה חריגה של רכבים מהקיבוץ וגם תנועה רגלית של חיילים במדים, בנים ובנות שלנו וגם חיילים מקמפוס "הביתה" שמיהרו לצאת...

בזמן שביצענו בינינו מעין חפיפה, הרבש"ץ עבר ברכב הסיור, לבוש אפוד מגן, ממחר לדרכו, כנראה לבדיקה מקיפה וקפדנית של גדר היישוב. הוא עצר לרגע קצר לידנו ועדכן אותנו במעט המידע שהיה לו והמשיך במשימתו. ואני נשארתי נבוך בבוטקה, ללא הנחיות מיוחדות, עם תחושה מוזרה שאם הרבש"ץ ממוגן באפוד מגן ו"חמוש עד האוזניים", מה באמת תפקידי? אם המצב כל כך מתוח, לא מן הראוי לתגבר את השער בנציג אחד לפחות של כיתת הכוננות, חמוש?

נכון, בזמן כתיבת הדברים, הכול השתנה, המציאות טפחה על פנינו ביד קשה, יש שמירה היקפית והקפדה נכונה ומובנת ופיקוח על כניסות לקיבוץ בכל שעות היום והלילה, ויש סיורים רכובים תכופים, ויש למי להתקשר ולקבל מענה מהיר ויעיל בכל עת שמתעורר חשד כלשהו. אבל ברור לנו היטב שכאשר המלחמה תסתיים וחיילי המילואים ישובו לביתם, כל זה ייפסק ונחזור לשגרה הקודמת, אלא אם כן תחולנה הנחיות חדשות מצד רכז הביטחון של המועצה.

הדיון באספה יתקיים שוב, ומן הסתם הפעם, ההצעה לבטל את התורנות הזאת תידחה ברוב מוחץ. והשאלה שאני מעלה תישאר שוב ללא מענה: האם התורן שנשלח לשבת בבוטקה בשעות האור בשבתות וחגים הוא אכן "שומר" גיבור שבזכות ישיבתו שם כל הציבור יכול להישאר שאנן?

אני מנצל במה זו לדרבן את עצמנו לקיים דיון נוקב במשמעות המונח הזה "שמירה בשער".

היישוב פרוץ, מדי יום חול, משעות הבוקר המוקדמות עד לשעה 20:00, גם כאשר מחשיך כבר שלוש שעות לפני כן. אמנם השער נסגר באופן אוטומטי הרבה לפני תחילת ה"שמירה", אבל אין שום בעיה להיכנס או לצאת. ויש גם כניסה דרך שער בית הספר.

גם כאשר יושב שם "שומר", אין לו שום סמכות ואפשרות לבצע פיקוח יעיל על רכבים נכנסים ויוצאים. כאשר השער נפתח, אם משום שה"שומר" פותח ואם כאשר מאן דהוא עושה זאת בשלט רחוק, בזמן שהשער פתוח יכולים לעבור בו אינספור רכבים ללא פיקוח.

אנחנו שמים את מבטחנו במגוון גדל והולך של מצלמות מעקב, אבל אלה רק מספקות מידע על המתרחש בגזרה המצומצמת שלהן לאחר מעשה. וגם כולנו חכמים עכשיו ויודעים איך גורמים עוינים ונחושים יודעים כיצד לנטרל אותן.

האם נחזור ונפטיר כאשתקד? או שמא נחליט לצקת מהות רצינית יותר למוסד הוותיק הזה הקרוי "שמירה"?

ימים יגידו.

מזל טוב

לקרן וחמי דיקן

להולדת הבת

יהב תאר

לתמי ואריאל בנישטי להולדת הנכדה

ונכל המשמחה

שתזכו לגדלה בנחת ובשמחה
לתורה, לחופה ולמעשים טובים

מזל טוב

לאלישבע וניתאי היימן

להולדת הבת

אסיף

לאלישבע ואיכאל היימן להולדת הנכדה

לגין היימן להולדת הנינה

ונכל המשמחה

שתזכו לגדלה בנחת ובשמחה
לתורה, לחופה ולמעשים טובים

מזל טוב

לאפרת וניסן בירנבוים

להולדת הבת

הדר

ונכל המשמחה

שתזכו לגדלה בנחת ובשמחה
לתורה, לחופה ולמעשים טובים

מזל טוב

איצ' וברק גולזשמיט

להולדת הבת

יצרה

למרים וישי גולזשמיט להולדת הנכדה

ונכל המשמחה

שתזכו לגדלה בנחת ובשמחה
לתורה, לחופה ולמעשים טובים

מבוגרים

זכרון ילדות יפה במיוחד מאת חיים שפירא "מעין אלבום תמונות מן האוסף הפרטי שלי", אומר הכותב ציפורים מאת שירה צרפתי סיפור חייה של מלכה האס

עצם הלב מאת קולין הובר שני צעירים משני עולמות שונים נסחפים אל סיפור אהבה זמני, ואין להם מושג מה מתכנן להם הגורל.

מה שהיה בינינו מאת תמר הרשקוביץ חבורת נערים ונערות גדלים בגוש קטיף. הם חווים את הטוב והרע, האהבה העמוקה למקום, הפחד והחורבן ומה שאחר כך. ובכל זאת חיים

כשהשמיים התקרבו לאדמה מאת שרה אהרוני גם ספר זה על גוש קטיף - לא על הנוער אלא על המייסדים והבונים. גם בלבם יש התלבטויות וספקות בצדקת הדרך וביכולת לעמוד בקשיי החיים.

מלקטות החוטים מאת אליסון ריצ'מן 1863, ימי מלחמת האזרחים באמריקה. צעירה שחורה בניו אורלינס תופרת מפות, העוזרות לעבדים נמלטים. במקביל בניו יורק צעירה יהודייה דואגת לבעלה המגויס לצבא הצפון.

נסיכות אפלה ואור מאת חוה עציוני-הלוי שתי נשים יפהפיות וחזקות - האחת היא תיה, בת פרעה, והשנייה - מרים, בת לעם העבדים. מה מניע את בת פרעה למרוד באביה? ומדוע למרים אין ילדים?

אסירים בגן העדן מאת ארטו פאסילינה מטוס ובו קבוצת מתנדבים סקנדינבים נופל, וקבוצת אנשים מגיעה לאי בודד. מעניין איך הם מסתדרים בסביבה כה שונה, ואיך כל אחד משתנה.

חרדי וטוב לו מאת טוביה טננבוים המחבר, בן לעדה החרדית, חוזר לתקופה לעולם בו גדל, ומנסה לענות על שאלות שהעסיקו אותו, כגון: למה שטריימל? למה חרדים לא לומדים תנ"ך? והכול בהומור.

כשהיינו בנות ים מאת ברברה או'ניל קיט, רופאה קליפורנית, יודעת שאחותה נהרגה לפני 15 שנה בפיגוע. אז למה היא רואה בדיווח טלוויזיוני מניו זילנד מישהי שנראית לחלוטין כמו אחותה?

פרויקט מלכה אדומה מאת חואן גומז-חורדו מתח. שוטר ספרדי נקרא לעבוד עם מפענחת פשעים מוזרה, במטרה לפענח רצח שהמשטרה לא יכולה לגעת בו, מסיבותיה.

אל תאמינו מאת צ'רלי דונולי מתח. יוצרת סדרה טלוויזיונית מנסה לחקור אם אישה היושבת בכלא אכן אשמה ברצח בן זוגה. במהלך העבודה היא מגלה ראיות חדשות, התיק נפתח מחדש, ואז מתבררת טעות.

קרן אור שבורה מאת אורית מרק אטינגר ספרה של אורית מעתניאל, שבהיותה בת 16 אביה נרצח ואמה נפצעה קשה בפיגוע. נותרו תשעה אחים, ואז הבכור נהרג בתאונה. (מאז הגיע הספר, נפל הצעיר באחים בקרב). איך ממשיכים? ממשיכים כי צריך לחיות.

חסד מאת דני תמרי דני מספר על חייו, החל מילדות יתומה ועד עשייה רבת היקף ומדהימה.

אופק אבוד מאת ג'יימס הילטון מטוס שבו היו שני בריטים, אמריקאי אחד ומסיונרית - נחטף בשמי ההימליה, והחטופים מוצאים את עצמם במנזר קסום, שנגרי-לה, מקום שלווה עולמים. קלסיקה.

בשירות המוסד מאת יצחק צפל ישורון סמי קדמי, קצין צנחנים במיל. מתגייס למוסד ומגיע לעולם שבו הטוב והרע מתערבבים, ומושגי הצדק והאמון משתנים לגמרי.

צומחות יחד - יפה כלבנה מאת הרב משה ערן ורינה מרגליות. פרקי לימוד ושיח לאימהות, מחנכות ובנות. בנושאים כמו-יופי וצניעות, ניסיונות בדור של גאולה, ועוד.

ילדים

הילדה שלא ויתרה מאת גלילה רון-פדר-עמית סיפור חייה של גולדה מאיר

מסע בזמן עם קבוצת דובדבן מאת נסיה אסתר בדרסון כשיואב בן ה-13 יוצא עם חבריו לקבוצה למסע שנת בר המצווה, הוא לא חולם שבאופן מסתורי הוא יחזור לעבר ויפגוש דמויות בנות 3000.

הגמביט האחרון מאת ג'ניפר ליין ברנס הספר השלישי בסדרת "מורשת הותורן". אייברי צריכה לשרוד רק עוד כמה שבועות באחוזת הותורן כדי להיות היורשת. אבל הימים האחרונים מלאי סכנות.

פתאום קם אדם מאת דולב רוגובסקי ספר מצויר (קומיקס) המספר על חייו רבי העלילות של דוד בן דוד, מהשואה לכפר עציון, משם לניר עציון, ועוד.